

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

✉: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@panasztestulet.hu

🌐: www.panasztestulet.hu

Ügyszám: FRP/350/2013/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

285/2013. (X. 9.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) a **panaszos**¹ 2013. május 11-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2013. október 9-én – Fráterné dr. Ferenczy Nóra testületi tag távollétében – megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – az S. városi Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, illetve alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

I.

A panaszos 2013. május 11-én a Testület panaszbejelentő formanyomtatványát kitöltve, elektronikus úton terjesztette elő panaszát.

1) A panaszbeadványban foglaltak szerint a panaszos 2013. május 10-én, S. város belterületén gépkocsival közlekedett családjával együtt. 19 óra környékén megállította őt egy rendőrautó igazoltatás céljából a B. vendéglő előtt.

A panaszos köszönt az őt megállító rendőröknek, akik azonban nem mutatkoztak be neki, illetve az egyik női rendőrön jelvény-, illetve azonosítószám sem volt. Elkérték a panaszos okmányait, majd mikor azokat a panaszos átadta, megkérdezték tőle, hogy tudja-e, miért állították meg. A panaszos nemleges választ adott, mire az egyik rendőr tájékoztatta őt arról, hogy nem állt meg a stop-táblánál. A panaszos ezt vitatta, állítása szerint ő megállt a stop-táblánál, és két gyalogost át is engedett az úton mielőtt elindult volna. Ezt követően hajtott

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

csak be a kereszteződésbe, ahol meglátta a rendőrautót, ami épp a vasúti sínekre hajtott. A rendőr közölte vele, hogy feljelenti. A panaszos arra kérte az intézkedő rendőrt, hogy menjenek vissza a helyszínre és kérdezzék meg a két gyalogost a történekről, mert azáltal nagyon hamar tisztázható a helyzet.

Ekkor minősíthetetlen stílusban közölte a rendőr a panaszossal, hogy ő eljárás alá vont személy, így neki semmilyen joga nincs, és ha akarja, a tanúkat az intézkedés végeztével keresse meg. Mikor megkérdezte a panaszos, hogy 15-20 perc elteltével hol keresse a tanúkat, a rendőr azt felelte, hogy az az ő baja. A panaszos megkérdezte a rendőr nevét és azonosítóját, és közölte vele, hogy az intézkedéssel szemben panasszal kíván élni. A panaszos elmondása szerint a rendőr nem volt hajlandó vele közölni a kért információkat, és megismételte, hogy a panaszosnak nincs „semmilyen joga vele szemben”. A kijelentést többen hallották, egyrészt a családtagjai, másrészt a szomszédos vendéglőben ülők. Az intézkedés végeztével a rendőr az iratokat bedobta a panaszos autójába.

A panaszos úgy döntött, felhívja az S. városi Rendőrkapitányságot. Az ügyeletes tisztnek telefonon előadta a történetet, aki arra kérte, menjen be panaszt tenni. A kapitányságon a panaszos két órát várakozott, de nem tudott panaszt tenni, ezért döntött úgy, hogy minden fórumra eljuttatja panaszát.

II.

A Testület a tényállás tisztázása érdekében megkereséssel fordult a rendőrséghez. A rendelkezésre bocsátott dokumentumokból az alábbiak állapíthatók meg.

1) A panaszossal szemben intézkedő rendőrök, az S. városi Rendőrkapitányság Közlekedésrendészeti Osztályán szolgálatot teljesítő A. r. főrm., valamint H. r. zls. az alábbi tartalommal készítették el 2013. május 10-ei jelentésüket.

Szolgálatuk teljesítése során 19 óra 30 perckor szolgálati gépkocsival lassú, 30-40 km/h-ás sebességgel haladtak az S. város, M. útján az F. utca irányából az I. utca irányába. Előttük nem haladt jármű, de a szembejövő forgalom erős volt. Áthaladtak a vasúti átjárón azzal a céllal, hogy a B.-part irányába haladjanak, amikor azt észlelték, hogy nekik jobb oldalról az I. utcáról egyenes tempóval, lassítás nélkül a kereszteződésen áthajt egy fekete színű mikrobusz. Az I. utca mindkét irányból „ÁLLJ! Elsőbbségadás kötelező!” jelzőtáblával alá van rendelve az M. útjának. Tekintettel arra, hogy a gépjármű vezetője figyelmen kívül hagyta a táblajelzést, és nem adott elsőbbséget, ezért őt intézkedés alá kívánták vonni. A fentiek okán a B.-híd irányába tartó gépkocsi után mentek. Kék fényjelzés, valamint airhorn kürt hangjelzés használatával jelezték az előttük forgalmi okból lassú tempóban közlekedő gépkocsi vezetőjének, hogy intézkedés alá szeretnék vonni még a körforgalomba történő behajtás előtt. A rendőri jelzést figyelmen kívül hagyva a panaszos behajtott a körforgalomba, majd az első kijáratnál (H. utca) lehúzódtak és megállt. Ekkor mellé húzódtak a rendőri gépkocsival, és H. r. zls. megkérte a panaszost, hogy menjen velük pár méterrel arrébb gépkocsijával, mivel rendőri intézkedés alá szeretnék vonni és az akkori pozíciója forgalmi akadályt képez, illetve balesetveszélyes. A panaszos követte őket, és vele szemben a V. utcában kezdték meg az intézkedést.

Az intézkedést H. r. zls. kezdte meg a járművezetővel szemben, napszaknak megfelelő köszönéssel, nevének és rendfokozatának közlésével, valamint jelvéyszám és szolgálati helyének megjelölésével. Miután ez elhangzott, a panaszos készségesen átnyújtotta a jármű

forgalmi engedélyét, vezetői engedélyét, lakcímkártyáját és személyi igazolványát. Ezt követően a r. zls. közölte vele, hogy azért vonták rendőri intézkedés alá, mert szabálysértést követett el azzal, hogy az I. utca – M. útja kereszteződésénél figyelmen kívül hagyta az „Állj! Elsőbbségadás kötelező!” jelzőtáblát. A védett úton érkező jármű részére, mely ez esetben a rendőr szolgálati gépjárműve volt, nem adott elsőbbséget és behajtott, majd áthaladt az útkereszteződésen a B. híd irányába.

A panaszos ekkor elkezdett kiabálni, agresszívan viselkedett, és flegmán megjegyezte, hogy nem követett el szabálysértést, hiszen ő a jelzőtábla felfestett vonalában megállt, az előtte lévő „zebrán” két gyalogost átengedett, majd ez után hajtott csak át a kereszteződésen. A r. zls. megkérdezte tőle, hogy elismeri-e a szabálysértés elkövetését, mire a panaszos azonnal rávágta, hogy nem, mivel ő a gyalogosokat átengedte, és rendőrautót nem látott balról közeledni, véleménye szerint azért, mert az 200 km/h-val száguldott át a vasúti átjárón. A r. főrm. közölte vele, hogy nem azt firtatják, hogy megállt-e a tábla vonalában és átengedett-e gyalogosokat, hanem hogy elsőbbséget adott-e a keresztező járműforgalomban közlekedő járműveknek. A r. főrm. megítélése szerint a panaszos láthatóan nem győződött meg arról, hogy halad-e az M. útján jármű, amely részére elsőbbség-adási kötelezettsége lenne.

A panaszos erre mindössze annyit reagált, hogy a r. főrm. szegte meg a KRESZ-szabályt [a közúti közlekedés szabályairól szóló 1/1975. (II. 5.) KPM–BM együttes rendeletet], hiszen a vasúti átjárón maximum 5-15 km/h-val lehet áthaladni, viszont a rendőrautóval 100-200 km/h-val ment rajta át, ezért keresztezték egymás útját. A rendőrnő ismertette a panaszossal a KRESZ vasúti átjáróra vonatkozó szabályait, majd közölte vele, hogy ha ők valóban a panaszos által leírt sebességgel haladtak volna át a vasúti átjárón, akkor – tekintettel arra, hogy a panaszos nem adta meg az elsőbbséget a tőle kb. 10 méterre közeledő rendőrautónak – összeütköztek volna, mivel a panaszos körültekintés nélkül hajtott be a kereszteződésbe. A panaszos továbbra is azt hangoztatta, hogy a gyalogosoknak elsőbbséget adott, a rendőrautót pedig nem is vette észre. Lehet, hogy nem tekintett el a rendőrautó irányába, de véleménye szerint az egész intézkedés arról szól, hogy hatalmukkal visszaéljenek, hisz őt akár figyelmeztetésben is részesíthetnék. A r. főrm. megkérdezte, hogy ha a panaszos állítása szerint nem követett el szabálysértést, miért kéne egyáltalán figyelmeztetésben részesítenie, tekintettel arra, hogy az is egyfajta szankció a szabálysértés elkövetőjével szemben.

A panaszos a jelentés szerint ekkor még jobban felbőszült, bár az intézkedés kezdete óta egy percre sem nyugodott meg. Arra kérte az intézkedő rendőröket, hogy amíg a r. zls. a feljelentési nyilatkozatot készíti, addig ő elhagyhassa a helyszínt, hogy megkereshesse a gyalogosokat, akiket átengedett. A r. főrm. ekkor közölte vele, hogy rendőri intézkedés alá vonták, ezért annak befejezéséig a helyszínt nem hagyhatja el. Azt követően azonban felkeresheti a tanúkat és kezdeményezheti meghallgatásukat a szabálysértési eljárásban. A panaszos az elmondottakat nem volt hajlandó elfogadni, a jelentés szerint üvöltözött. Felszólították arra, hogy kulturáltan, „intelligens emberek módjára” beszéljenek egymással, hiszen a rendőrök sem emelték fel a hangjukat vele szemben, tiszteletlenek sem voltak vele, így nem értik, miért idegesítette fel magát. A panaszos erre azt válaszolta, hogy ő intelligens, de az intézkedő rendőrök nem, mivel ilyen „semmis” dologgal foglalkoznak. B. városban a rendőrök nem mernek ilyenért szólani neki, de ez vidék, és a vidéki rendőrök – a panaszos szavaival élve – „mutyiznak”, nem a bűnelkövetőket és a rablókat üldözik, hanem a hibázó autósokat. Kérte, hogy a r. főrm. adja meg a parancsnoka számát, mert beszélni akar vele arról, hogy mialatt vele foglalkoznak, embereket rabolnak ki. A panaszosnak megadta az S. városi Rendőrkapitányság közvetlen városi telefonszámát és tájékoztatta, hogy az ügyeletes tiszttel tud konzultálni ez ügyben.

Ezt követően a panaszos felhívta az ügyeletet és a r. főrm. füle hallatára azt ordította, hogy lekezelő, kioktató hangnemben intézkedik vele szemben egy rendőr – akinek azonosítóját is bediktálta –, aki hatalmával visszaél és nem engedi el a helyszínről, hogy a tanút felkeresse. A r. főrm. erre megkérte a panaszost, hogy ne állítson valótlan, mivel nem volt vele szemben lekezelő és nem oktatta ki. A panaszos azt válaszolta, hogy nem mutatkoztak be és nem adták meg jelvéyszámukat. Erre a r. főrm. már nem is reagált, mivel a panaszos rövidebbel előtte diktálta be a rendőr azonosítóját. Annak érdekében, hogy a panaszos megnyugodjon, a r. főrm. tájékoztatta, hogy adatainak rögzítését követően ismételt megadják neki a jelvéyszámukat, de azt bármikor le is olvashatja, hiszen az jól láthatóan ki volt téve az egyenruhájukra.

A panaszos ekkor – a rendőri jelentés szerint – már szinte „önkívületi állapotba” került, arca teljesen elvörösödött, így a r. főrm. egy pillanatig azt hitte, rosszul lesz, de aztán „csak fel-alá futkározott” a gépkocsija körül, így a rendőr jobbnak látta, ha további kommunikációt nem folytat vele. A türelmét kérte, mivel EDR lekérdező rendszerükön keresztül hálózati hiba miatt nem sikerült az adatokat ellenőrizni, ezért a r. zls. rádióforgalmazást folytatott a szolgálati gépkocsiból az ügyelettel. A panaszos azt válaszolta, hogy ez őt nem érdekli, és felszólította a r. főrm.-ert, hogy a kolléganője azonnal szálljon ki az autóból és adja meg az azonosítóját. A r. főrm. hangsúlyozta, hogy az intézkedés végeztével azt közölni fogják „akár háromszor is”. Erre a panaszos elővette a mobiltelefonját, és le akarta fotózni a szolgálati gépjárműben ülő r. zls.-t. A r. főrm. közölte vele, hogy fényképfelvételt róluk csak saját beleegyezésükkel készíthet, amihez nem járulnak hozzá. A panaszos azt ordította, hogy ez őt nem érdekli, de nem látszódik a r. zls. azonosítóját, tehát az nincs is rajta. A r. zls. közölte a panaszossal, hogy amennyiben visszaél a róla készített felvételekkel, akkor őt feljelenti. A panaszos ekkor „torkaszakadtából” kiabálta, hogy „Higgye el, visszaélek! Nem érdekel!”.

Időközben az ügyelettel sikeresen lebonyolódott a kommunikáció, így a r. zls. odament a panaszoshoz és megkérdezte tőle, hogy hajlandó-e aláírni a nyilatkozatot, azonban a panaszos erre nem válaszolt. Közölte a panaszossal, hogy vele szemben az intézkedést befejezték, így ha szüksége van rá, akkor újra elmondják neki jelvéyszámukat, de ha úgy kívánja, le is olvashatja azt. A panaszost ez láthatóan nem érdekelte, és mikor a r. zls. a jelvényére mutatott, a panaszos azt mondta, hogy őt ez nem érdekli, hiszen azt a r. zls. utóbb rakta ki, addig az nem volt rajta.

A r. főrm. tájékoztatta a panaszost panasztételi lehetőségeiről, majd napszaknak megfelelően elbúcsúztak tőle.

A jelentés végezetül még megjegyzi, hogy a panaszos gépkocsijában hátul két kiskorú gyermek, a jobb első ülésen pedig egy nő ült. A nő az intézkedés kezdetén arrogánsan, kioktató és lekezelő hangnemben kommentálta a történetet.

2) H. r. zls. 2013. május 10-én feljelentéssel élt a panaszossal szemben az S. városi Rendőrkapitányságon.

A feljelentés rögzíti, hogy a panaszos a KRESZ 28. § (2) bekezdés b) pontjába ütköző szabálysértést követte el azáltal, hogy az S. városi, I. utca kereszteződésében körültekintés nélkül hajtott át, és stop-tábla ellenére nem adta meg az autósoknak az elsőbbséget. A panaszos a szabálysértés tényét nem ismerte el, a nyilatkozatot nem írta alá. A feljelentés

végén az is szerepel, hogy a panaszos az intézkedés alatt végig arrogánsan viselkedett, melyről külön rendőri jelentés készült.

3) Az S. városi Rendőrkapitányság mb. kapitányságvezetője a Testületnek 2013. május 30-án megküldött levelében az alábbi többlet-információt közölte.

A panaszos az intézkedés napján személyesen megjelent a rendőrkapitányságon panaszt tenni. Abban az időpontban egy olyan forrónyomos esemény történt, ahová a teljes szolgálatban lévő állományt kivezényelték. A panaszost tájékoztatták arról, hogy várnia kell, vagy amennyiben az nem áll módjában, másnap reggel is visszamehet, vagy írásban is megteheti panaszát. A várakozás alatt a panaszostól többször is türelmét kérték, de mivel az állomány két óra elteltével is még a forrónyomos esemény helyszínén tartózkodott, a panaszos nem várt tovább.

III.

A panaszos sérelmezte beadványában a rendőrök szolgálati fellépésének módját, a vele szemben alkalmazott hangnemeket, valamint azt, hogy nem tudott személyesen panaszt tenni a rendőrkapitányságon.

A Testület megállapította, hogy a rendőri fellépés érintette a panaszosnak a rendőri intézkedés időpontjában hatályos törvény, a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében rögzített emberi méltósághoz való jogát, XXIV. cikk (1) bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő jogát, valamint a XXVIII. cikk (7) bekezdése szerinti jogorvoslathoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület a panasz eljárás keretében mindenekelőtt azt vizsgálta, hogy hatásköri szabályai alapján mely panaszosi sérelmek vizsgálatát végezheti el.

Az Rtv. 92. §-ának (1) bekezdése értelmében akinek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

Az idézett rendelkezés értelmében a Testület hatáskörébe kizárólag azon rendőri intézkedések és mulasztások vizsgálata tartozik, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri tevékenység általános elveinek és szabályainak érvényesülése (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),
- a rendőri intézkedések vagy azok elmulasztása (különösen: igazoltatás, ruházat- csomagjarmű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),
- a kényszerítő eszközök törvényes alkalmazása (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, lőfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegosztatás stb.), tekintetében van hatásköre eljárni és az adott intézkedést, cselekményt, vagy mulasztást vizsgálni abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

A panaszos beadványában leírta, hogy vele szemben szabálysértési eljárást kezdeményeztek a közúti közlekedési szabályok megsértése miatt, pedig ő megállt és át is engedte az arra közlekedő gyalogosokat.

A rendőrség szabálysértési hatóságként végzett tevékenységét a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (továbbiakban: Szabs. tv.) rendelkezései szabályozzák.

A fenti hatásköri rendelkezésekből következik, hogy a Testület hatásköre nem terjed ki annak vizsgálatára, illetve felülbírálatára, hogy megalapozottan indítottak-e a panaszossal szemben szabálysértési eljárást, és arra sem, hogy az eljáró rendőröknek milyen módon kellett volna eljárniuk a panaszos által felajánlott tanúbizonyítás kapcsán.

A szabálysértési hatóság által hozott döntéssel szemben a panaszos a Szabs. tv.-ben meghatározott jogorvoslattal élhet, amelyben hivatkozhat arra is, hogy az őt esetleg igazoló tanúk felkutatását a szabálysértési feljelentést tevő rendőrök nem engedélyezték számára.

A Testület a panasz ezen részei tekintetében tehát hatáskörének hiányát volt kénytelen megállapítani.

A Testület ugyanakkor vizsgálta a rendőrök szolgálati fellépésének módját, valamint a panaszos panasztételi jogának érvényesülését.

2) A panaszos sérelmezte a rendőrök szolgálati fellépésének módját: beadványa szerint a rendőrök neki nem mutatkoztak be, illetve az egyik rendőrnőn azonosítószám sem volt. Az intézkedés közben a panaszos megkísérelte elkérni a rendőrök nevét és azonosítószámát, de a kért információkat nem voltak hajlandók vele közölni.

Az Rtv. 20. §-a tartalmazza a rendőri intézkedés során a rendőr azonosítására vonatkozó rendelkezéseket, amelyeknek az a célja, hogy a rendőri intézkedések, eljárások során minden esetben kétséget kizáróan azonosítani lehessen az eljáró rendőrt. Ezen szakasz (1) bekezdése szerint a rendőrt intézkedése során vagy az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. Ugyanezen törvényhely (2) bekezdése szerint a rendőr az intézkedés megkezdése előtt minden esetben köteles nevét, azonosító számát, illetve az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Ez alól egyetlen eset kivétel, nevezetesen, ha ez a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti (pl. azonnali beavatkozás, fellépés szükséges), ebben az esetben ugyanis az intézkedés befejezésekor kell az igazolására szolgáló lépéseket megtenni.

A szolgálati fellépés módját a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 5. §-a részletezi. Első bekezdése szerint a rendőr az intézkedést – ha annak eredményességét nem veszélyezteti – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha egyenruhát visel, tisztelgéssel, és a tervezett intézkedés megjelölése és célja, valamint neve és azonosító száma közlésével kezdi meg. Az intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát vagy azonosító jelvényét is felmutatja, kivéve, ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti (ez esetben azt az intézkedést követően kell megtenni).

A panaszosi előadással ellentétesen az intézkedő rendőrök jelentésében a következőképpen rögzítették a történeteket. Az intézkedést megkezdő H. r. zls. megfelelően köszönt, és közölte nevét és jelvéyszámát. Később, mikor a panaszos már az S. városi Rendőrkapitányság ügyeletesével beszélt, akkor bediktálta A. r. főrm. azonosítószámát, ami bizonyítja, hogy rajta volt az azonosító jelvénye. Ettől függetlenül, és annak érdekében, hogy a panaszos megnyugodjon, a r. főrm. több alkalommal elmondta neki, hogy az intézkedés végeztével jelvéyszámukat ismételten megadják neki. A panaszos azonban azt állította, hogy a r. zls. csak utólag tette fel azonosító jelvényét.

Az előadottak közt feszülő ellentmondás feloldására a Testületnek nem áll rendelkezésére egyéb adat, így nem tudott állást foglalni a tekintetben, hogy sérült-e a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

3) A panaszos sérelmezte az intézkedő rendőrök hangnemét. Beadványa szerint vele minősíthetetlen és lekezelő stílusban beszéltek, őt kioktatták, és iratait bedobták autójába ahelyett, hogy azt kezébe visszanyújtották volna.

A Testület ezzel összefüggésben idézi az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatát, amely szerint „a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A rendőrségi jelentésben az intézkedő rendőrök cáfolják a kifogásolható hangnemükre vonatkozó panaszt. Az irat a panaszosi verzióval épp ellenkezőleg azt rögzíti, hogy a panaszos végig kiabált, agresszívan és arrogánsan viselkedett, és az intézkedő rendőrök fel kellett, hogy hívják a figyelmét a kulturált beszédre. A jelentésben leírtak szerint a rendőrök a panaszt nem oktatták ki, hangjukat nem emelték fel, és vele szemben nem voltak tiszteletlenek.

A panaszos állításának alátámasztására megjelölte családtagjainak elérhetőségét, akik az intézkedés ideje alatt a gépkocsiban tartózkodtak. A Testület azonban, tekintettel arra, hogy ők nem tekinthetők független tanúknak az ügyben, nyilatkozatukat nem kérte be.

A rendelkezésre álló adatok alapján a Testület nem tudta tisztázni, lehet-e valóságalapja a panaszos nem megfelelő hangnemű sérelmező állításainak. Mivel a panaszos és a rendőrök előadása közötti ellentmondás következtében a tényállás nem volt feltárható, a Testület úgy foglalt állást, hogy a panaszos emberi méltósághoz való alapvető jogának sérelme nem megállapítható.

4) A panaszos végezetül azt is kifogásolta, hogy mikor megjelent az S. városi Rendőrkapitányságon panasztételi szándékkal, két órán át hiába várakozott, nem tudott panaszt tenni.

A rendőrkapitányság mb. kapitányságvezetője a Testület kérdésére azt a tájékoztatást adta, hogy amikor a panaszos megjelent panasztétel céljából, a teljes szolgálatban lévő állomány egy forrónyomos esemény helyszínén tartózkodott. A panaszost tájékoztatták arról, hogy várakoznia kell, de ha az nem áll módjában, akkor panaszát másnap is megteheti szóban, illetve azt írásban is benyújthatja.

Álláspontjának kialakításakor a Testület tekintettel volt a Szolgálati Szabályzat 4. §-ának (2) bekezdésére, mely szerint több, egy időben szükséges intézkedés közül először a súlyosabb sérelemmel fenyegető helyzetnek megfelelő intézkedést kell foganatosítani.

Tekintettel a Szolgálati Szabályzat fent idézett rendelkezésére, valamint arra, hogy a panaszos számára panasztételi lehetőségeivel kapcsolatban a megfelelő tájékoztatást megadták, és panaszát írásban is megtehetné volna, a Testület úgy foglalt állást, hogy nem sérült a panaszos jogorvoslathoz való alapvető joga amiatt, hogy a panaszt nem állt módjában a kapitányságon azonnal szóban megtenni.

IV.

A Testület az egymásnak ellentmondó állítások következtében nem tudott állást foglalni a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának, valamint emberi méltósághoz fűződő jogának sérelme tárgyában. A panaszos jogorvoslathoz való alapvető joga ugyanakkor a Testület megítélése szerint nem sérült amiatt, hogy a panaszát szóban a hosszadalmas várakozás miatt nem tudta szóban megtenni.

Erre tekintettel a Testület a panasznak az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez való áttételéről döntött az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján.

Budapest, 2013. október 9.

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Dr. Kádár András Kristóf
előadó testületi tag

Dr. Féja András
testületi tag